



24.12.2015.g.

Ladislav Babić

Božićni duh nad stadom

Uobraženi ljudi, pogrešno samoimenovani *Homo sapiensima*, stoljećima obožavaju mitskog *Tvorca* - diletanta nad diletantima, što bjelodano potvrđuju njegovi proizvodi navodno nalikujući samom majstoru. Čime prethodna konstatacija dobija na uvjerljivosti. Izgleda da mu se - uslijed postidečnosti fušerajem vlastitog djela - izgubio svaki trag u labirintima beskraj, jer se zadnji put pojavio u snovima odavno preminulih mitotvoraca, opravdano onemogućenih potvrditi svoja viđenja. Sudbina inkarnacije "*Trojednog*"; trnova kruna, križni put, raspeće,... - alegorija ljudskih patnji u okružju mora stvarne krvi i stotina milijuna realnih leševa koji trasiraju čovjekov put iz ničega u novo ništavilo - nije negoli logična posljedica djelovanja kvarnih tvorevina, na sliku i priliku autorovu. Simbol, izrođen do većeg štovanja i suosjećanja od tragičnih kobi naših bližnjih!

Vjekovima ljudi robuju budalaštinama koje im za jeftine pare (malo milodara, božićnih priloga, nadoplata za sahranu, mise i pomasti; sitno, al' se nakupi) utrapljuju momci u fašničkim, ženskim haljinama. Što je sa škartom koji - plodeći i množeći se - plaća za bajke što ih ni "*roda koja nosi djecu*" ne bi progutala, vječno je skriveno u nekoj sitnoj genetskoj grešnici koja gomile pretvara u stado. Licemjerni tipovi, gojeći se na račun ljudske naivnosti inicirane geškom prirode (za što produkti svakako ne snose odgovornost), prepuni su "*milosrđa*" *Novog zavjeta* i ljubavi koje navješta nikad viđeni i dočekani *Spasitelj*.

"Gle, Jahve razvaljuje zemlju, razara je, nakazi joj lice, raspršuje stanovnike njene. Svećenik će biti k'o i narod, gospodar k'o i sluga, gospodarica k'o i sluškinja, prodavač k'o i kupac, zajmodavac k'o i zajmoprimac, vjerovnik k'o i dužnik. Opustošena će biti zemlja, opljačkana sasvim, jer je Jahve odlučio."
([Izaija, 24,1](#))

Sasvim dovoljan opis, ne genocida, već globalnog homocida, te bi se nakon kratkog suđenja njegovih zagovornika – a napose inicijatora i provoditelja – trebalo pobrinuti da nikad više u ljudskoj povijesti ne uskrсну, skupa sa monstroznom idejom. Taj citat iz *"Knjige nad knjigama"* – morbidne *"bajke nad bajkama"* za ovčiji dio čovječanstva – nazvan [Apokalipsom](#) iliti *"Otkrivenjem"*, samo otkriva nehumane koncepcije kojima "eonima" naivno čovječanstvo hrane pljačkaši njegova truda. Nikakve božje planove ne razotkriva ovaj tekst - uvredljiv po inteligenciju uznapređovalijih jedinki ljudskog roda - sem nakaznosti *Tvorca* ili onoga tko ga je u *Njegovo* hipotetičko ime sročio. Istovremeno, apologeti kvazimirotvorstva, prokazani zloćudnošću "svetih" redaka usuđuju se prozivati revoluciju kao zločinački čin. Revoluciju kao pokušaj korjenitog transformiranja ljudskog roda u smjeru humanizma, vraćanjem uma na stazu razuma odakle ga skrenuše kvarni produkti nedoučenog diletanta, kojeg bi svaka škola od digniteta doživotno držala na produžnoj nastavi. Doduše, možda je – poput *Volkswagena* koji je povukao svoje frizirane automobile – i firma spomenutog amatera odlučila povući svoje proizvode, da mu ne sramote ime širom vasiona, dovodeći ga na loš glas.

Uostalom, ako se metafizički entitet ogledan u gornjem citatu tako odlučio, kog' vruga se još ima trućati i klečeplaziti? Nadajući se da će ulizivanjem promijeniti odluku *Gospodara*, ili nešto mnogo prizemnije: zarad dobre prilike stoljetne pljačke naroda zauzetog molitvama za spas griješne duše (eto, vidite da podsvijesno shvaća kvarnost svoje konstrukcije!), nesvijesnog da ga drži u vlastitim rukama? Humanije bi bilo *apokalipsu* preusmjeriti na zavodnike ljudskosti, negoli da uslijed njihova licemjernog egoizma bivamo gurani u pakao (samo)uništenja:

"Da, otvorit će se ustave u visini i zatresti zemlji temelji. Zemlja će se grozno razbiti, zemlja će se strašno raspući, zemlja će se silno uzdrmati, zemlja će zateturati poput pijanca, zanjihat se poput kolibe; toliko će joj otežati bezakonje njeno da će pasti i neće više ustati. I dogodit će se u onaj dan: Jahve će kazniti u visini vojsku nebesku, a na zemlji sve kraljeve zemaljske; bit će sakupljeni i zaslužnjeni u jami, zatvoreni u tamnicu i nakon mnogih dana kažnjeni. Pocrvenjet će mjesec, postidjet se sunce, jer će kraljevati Jahve nad vojskama na gori Sionu i u Jeruzalemu i slava će mu sjati pred starješinama."

Jesmo li ga u gluposti urođenoj, nazvali [Jahve](#) umjesto [Norac](#)? Ili sami u vlastitom ludilu ne vidimo tuđe, a kamoli svoje? U božićno vrijeme, obično se zaželi "*čestit Božić svim ljudima dobre volje*" (koliko ih ima sred krvlju umazanog kršćanskog, inovjerničkog i bezbožničkog roda?). Koliko je [čestitosti](#) u svijetu, što će reći *neporočnosti, časnosti i poštenja* – a nadasve *humanizma* - svatko tko se skanjuje iskreno sagledati u ogledalu neka svrne pogled, dehipnotiziran mantijaških mantri, na svijet oko sebe. Počev od vlastitog do tuđih smetlišta, na kojima klečeplaze bulazneći o *Spasitelju*, da bi se odazvali pozivu prvog ustoličenog idiota u rovove, gdje odmarajući se od uzajamnog klanja, licemjerno s neprijateljima slave "*božićni duh*"! Ne znaš jel' jadnije, smiješnije, tragičnije, farsičnije, neljudskije,..., da ljudi u ime neke ideje prekidaju klanje na dan-dva – zovući to "[dirljivom demonstracijom božićnog duha](#)" - da bi nesmanjenom žestinom nastavili kolinje još četiri godine u ime zločinačkih elita. Pobiti nalogodavce naziva se terorizmom, pobiti deseteke milijuna ljudi je - na čast i slavu istih. Uostalom:

Taj razapet planet Zemlja

Kad bi pronašao glas

I smisao za ironiju

Mogao bi reći

O našem zlostavljanju

'Oprosti im Oče,

Nisu znali što čine.'

Ironija bi bila

U tome što smo znali

Što činimo.

Kad posljednje živo biće

Umre zbog nas

Kako bi samo poetično bilo

Kad bi Zemlja rekla

Glasom što se uzdiže

Recimo

Sa dna Grand Canyona

'Svršeno je.'

Ljudima se nije sviđalo ovdje.

(Kurt Vonnegut, "Rekvijem")

Jer se klin klinom izbija, tako će jednom i strahovlada nasilnika završiti po njihovom modelu. Usprkos samozavaravanju onih koji prizivaju *nadu* s dna *Pandorine* kutije, čije obličje - sem u svojoj mašti - nisu nikada ugledali. A dotle, dušama koje osjećaju strahote prošlosti, vlastite sadašnjosti i zloslutne nagovještaje budućnosti, ostaje melankolični poziv *Jakoba Haringera* kao utjeha, dok neki njihovi daleki potomci ne izvuku krvavom mekom tu *varavu nadu* na svijetlo dana:

I kad se osjećaš sasvim, sasvim sam,

tad ruka ti se moje knjige maši -

nešto imamo zajedničko, znam:

ono što obojica nikad nismo našli.

I kad te patnje ogorče, ja te

cjelivam, ah, nježno, jer sam

za sve tvoje paklene sate

i tvoje oluje ipak znam.

Nekad mi bješe k'o mrkla noć sve to

što pred tobom leži sad sjajno,

ako nas često i obiđe ljeto,

ništa nam nije donijelo trajno;

ne tuguj: ovaj život goli

tako je smrtna, jadna stvar,

danas se još krvvari, danas se još moli,

a sutra: purpurni prsten na dar.

Zaboravi sve sred svjetla bezmerna,

al' noć kad je najdublja bila

moja te je pjesma čemerna

milovala rukom aprila.

("Tebi što usamljen prelistavaš ovu knjigu")

Pa, možda malo utješena i smirena pred frustracijama parodija svakodnevice, shvativši da – iako smo manjina – nismo baš sasvim sami na ovom svijetu, upravo takvima želim sretne sve dane njihova življenja. Uspiju li u sebi servisirati kvarove svog "tvorca", svaki dan će im postati *Božić* ili neki drugi blagdan ljudskosti, lišen licemjernih floskula koje ih prate.

P.S.

Jedan od najkršćanskih naroda svijeta (triput smijete pogadati koji), još od stoljeća sedmog održava tradiciju, primajući u ove blagdanske dane prikladne darove „bogobožasnih“ elita. Ima razočaranih zbog pomanjkanja evanđelja po (*E*)*Vanđeliću* i izostanka reinkarnacije *malog Božića* kao mandatora *Bože*, no ipak nije falilo tradicionalnog božićnog dara u vidu *Oreškovića* (od riječi orah ili oreh) koji jedva natuca srpskohrvatski, mada je najglavnije da nije *Srbin!* Većina, međutim, strahuje da će kusati tek ljusku, jer je jezgra ionako s predumišljajem čuvana za privilegirane, kojima *Božić* traje cijele godine.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>